

ἀντικαθίσταντο οἰκονομίας χρήματι δι' ὁμοιωμάτων
ἐκ περγαμηνῆς, συγχαιρούμενων τῷ νεκρῷ. καν
Κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους καὶ ἐν τῇ αὐτῇ
χώρᾳ ἐτίθουν ἔντοτε πτώματα κεκλεισμένα
ἐν τοῖς φρεάτροις ἐπὶ ἔξι μῆνας, καὶ παρέθετον αὐ-
τοῖς ἐπιφελῶς καθ' ἑκάστην τροφάς. Ἀκόμη καὶ
σήμερον οἱ Σιγυνοὶ παραβέτουσι νεκρικὰ δεῖπνα, ἐν
οἷς προβάλλουσι τῷ νεκρῷ τροφάς, ὡς ἂν ἦτο
ζωντανός. Ἀλλὰ τοῦτο εἴναι πλέον συμβολικὸν ἔθος
διατηρούμενον, ἔνεκα τῆς ἀκρας εὐσεβείας τῶν
Σιγυνῶν πρὸς τοὺς γονεῖς ὡς τὸ πένθος φέρουσιν
ἐπὶ τρία ὅλα ἔτη. Ὁμως, ἐπειδὴ διαρκοῦντος τοῦ
πένθους, οἱ δημόσιοι λειτουργοὶ ὄφειλον στις γάπέχω-
σι πάσης ἐργασίας, διὰ τούτους ἡ διάρκεια αὐ-
τοῦ περιωρίσθη εἰς εἴκοσι επτά μῆνας μόνον.

Ἡ χρῆσις τῶν δείπνων τῷ γεκράν, κοινοτάτη καθ' ἄπασαν τὴν γῆν, προέρχεται προδήλως ἐκ τῆς δοξαρίας, ὅτι ἡ Κωνσταντίνη σύμμαχος ἐκλείπει ἔνεκα τοῦ θανάτου, ὅπτις θεωρεῖται συμβεβηκός ἀσήμαντον. Ἐν τῷ Βουτάνῳ, λόγου χάριν, ὁ γεκρός ἐφύλασσετο ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, προτοῦ νῦν τεθῇ ἐπὶ τῆς πυρᾶς, καὶ κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον οἱ ἵερεις παρέθετον αὐτῷ καθ' ἐκάστην τροφάς. Σήμερον ἀκόμη οἱ κάτοικοι τῆς φινικῆς Ρωσίας ἔχουσιν ἀνάλογα ἔθιμα. Οἱ Ὀστιάκοι τῆς Σιβηρίας ἀναποριστώσι τοὺς ἐπισήμους γεκρούς δι' εἰδωλίων ἐκ γλυπτοῦ ξύλου καὶ κατὰ τὰ μυημόσυνα αὐτῶν παραθέτουσι τροφάς καὶ εἰς τὰ ξοανίδια ἐκεῖνα. "Ομοια εἰκονίδια ἔχουσι καὶ αἱ χῆραι τῶν Ὀστιάκων, πρὸς παραστασιν τῶν θανάτων συζύγων, καὶ συγχατακλίνονται μετ' αὐτῶν" οἱ συγγενεῖς μάλιστα προσφέρουσι καὶ τροφάς εἰς αὐτά.

Αλλαχοῦ δέ, ὡς λόγου χάριν ἐν Σιδύ. καὶ οὐκέτι
Ταταρία, περισυλλέγουσι τὴν κόνιν τῶν καέντων
νεκρῶν, καὶ ζυμοῦντες αὐτὴν σχηματίζουσι ή
θουδικὰ εἰδώλια, ή δίσκους, τοὺς ὅποιους θέτουσι
πυραμιδοειδῶς. Τὰ δὲ οὕτω μεταπλασσόμενα
νεκρικὰ λείψανα θεωροῦνται λάρητες, περάται,
οὓς μετ' εὐλαβείας φυλάττουσιν, ύπολαμβάνοντες
προσδήλως αὐτοὺς ὡς τὸ ἐνδιαίτημα τῶν σκιῶν
τῶν τεθύγεων.

(Ch. Letourneau) II.

"Αλλοτε ἐθεωρεῖτο κολακεία τὸ νὰ μὴ τολμᾶτις νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν πρὸς τοὺς ἄρχοντας, σήμερον ὅμως δὲν τολμῶσι νῦν λέγωσι τάντην καὶ πρὸς τοὺς ὑποδεσστέρους. "Ηδη ὅτε τὰ πλήθη ἀσκοῦσι πολιτικὴν ἔξουσίαν, τάσις γενικὴ ὑπάρχει πρὸς περιπατήσιν αὐτῶν καὶ κολακείαν ὁμιλοῦσι πρὸς αὐτὰ διὰ λόγων γλυκεών. 'Αποδίδουσιν ὁμιλοῦντες εἰς αὐτὰ ἀρετάς, ὡν ἐντελῶς στερεύνται. 'Αποφεύγουσι δημοσίᾳ νὰ προτείγωσιν ἀλήθειάς σωτηρίους, ἀλλὰ δυσάρεστους, καὶ ὅπως ἐνίστε ἀποκτήσωσι τὰς συμπαθείας τῶν προτείνουσι σχέδια, εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν ὅποιών οὐδέποτε σκοπούσι: νὰ προβῶσι.

ΟΙ ΜΕΝΕΕΕΔΕΣ

νήτ' ἀτελέας Ανθη τούρανου, πεσμένα
νιστάνεις Σ τῆς φτωχῆς μας γῆς τὸ χῶμα, νιστάνεις
καὶ γί' αὐτὸς Λαγγραφισμένα
Μὲ τοῦ οὐρανοῦ τὸ χρῶμα, εὐρέλα ωτός
πετένιον πεντέλεον τὸν θεού πολλού χαλκόττα ὁτε
εκπέμψῃ Ο Θεός ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ παντοποτέρου τοῦ
Πρίν' εἰς τὴν γῆ σας ἔβη κάτου,
εἰς τὴν ζωὴν σας ἔχει κρύψη
Κατί τι γιὰ χάρισμά του:

Κατί τι πού να μυρίζει, σκουπίδια γένος
Σέλη άγάπη, σάνι έλπιδα, και νωτή ριζήσκα ή
Κατί τι πού να θυμίζει, αίγακανά νέα ικνέα
Την ουράνια σας πατρίδα.

K***

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Κατὰ τὸ ήμερόλογιον τοῦ Οὐίτακερ ἐν Αγγλίᾳ ἀνέργυσαν κατὰ τὸ ἔτος 1884 δεκαεξήν νέαν αἰρέσεις χριστιανικαί, ἀναγνωρισθεῖσαι ἐπισήμως ὑπὸ τῆς ὁμίλειας ἀρχῆς ἀπεσβέσθη δὲ κατὰ τὸ αὐτὸν ἔτος μία αἱρεσίς ἐκ τῶν πρότερον ὑπαρχουσῶν. Ἐν Αγγλίᾳ ὑπέδει εὐκολώτερον τῆς ἰδρύσεως γέγος τινὸς θρησκευτικῆς αἵρεσεως.

Νεανίαι τινές έδρυσαντες σύλλογον παρήγγειλαν
τις τιχ ξελουσόγον βημα καρύνον. Το βημα μετά^{τινας} ήμερας ήτο τέτοιμον καὶ μετεφέρθη εἰς τὴν αλ-
ουσαγ τῶν συκεδιάσεων.

— Τί βήμα είνε αυτό; λέγει ό προεδρος είς τὸν
τεχνίτην. Τί ἐλεεινὴ ἔργασία! . . . Αὐτὸ θὲ σπάσῃ
ἔντες ὀλύμπου.

— Ἔγνοιά σας, κύριε πρόεδρε, θὰ βαστάξῃ πολὺ περισσότερο πχρά δ σύλλογος.

Τυπάλληλος τις ὑπευργείου ἡλλαζέν ὑπηρέτριαν.
Γην ἐπομένην ἡμέραν ἡ νέα ὑπηρέτρια φέρει εἰς τὸν
πατάλληρα τὸν καθέ-

— Σᾶς ἔφερα, ἀφεντικό, τὸν καφέ.
— Κρίμα, ἐξέχασα ἡνά σου πῶνα μηδεὶς μάζα ψήστηκε.
Το τουριστήν πώνον ποτὲ καπέλο μάστι δένω τύπωσε.

τότε γὰ καιροθῶ διόλου'ς τὸ ὑπουργεῖον.

Αφελεῖα πατούχη! Ο Μιμήκος πρὸς τὸν παπποῦν.
Σημερα, παπποῦν, σ' τὸν περίπατο εἶδαμε δύο
γαιδουράκια. Το ἔνας ἦτανε λίγο μεγάλος· τὸ ἄλλο
ἔτενε μικρός μικρός, καὶ τόπο!

— "Ο παπιός.—Και πόσο ἥτανε μεγάλο;
— "Ητανε σχώ κ' ἐμένα μεγάλο.

— Καὶ πόσοῦ ἔτανε τὸ ἄλλο;
— Νὰ τόσο . . . σὰν κι' ἐσέγα ἀπάνω κάτω,

παπποῦ. Ο μικρὸς Γεώργιος ἀκούσας τὸν διάλογον:

— Δὲν ὑπέρεσσαι, Μιμῆκο, τί λέσ; ἔχει γαϊδούρι
έσσο μεγάλο σὰν τὸ παπτοῦ;

ρέου Κορωνηλᾶ 1884 — B', 928.